

Bilag I.

Til

Ministeriet for Søfart og Fiskeri.

(Fiskeridirektoratet).

Ferskvandsfiskeriforeningen tillader sig herved at andrage om, at Ferskvandsfiskeriloven af 1917 af Rigsdagen maa blive taget op til Revision samtidig med Saltvandsfiskeriloven, og tillade vi os at fremsætte nogle hermed følgende paa Foreningens Generalforsamling i Sorø den 25. Maj d. A. vedtagne Ændringsforslag.

Med Hensyn til de enkelte Ændringsforslag skal vi tillade os følgende Motivering: ad 1²⁻³. Der kan formentlig være Grund til at fravige Bestemmelsen om Fiskerirettens Uadskillighed fra Jordlodden, naar det drejer sig om Staten; denne bør efter vor Mening kunne afrunde sine Fiskevande. I adskillige Søer ejer Staten Størstedelen af Fiskeriretten, men vil under de nugældende Bestemmelser ikke kunne erhverve de manglende Dele uden tillige at skulle købe den uden Interesse i den foreliggende Forbindelse tilliggende Jord. Ogsaa kan det paa den anden Side findes rimeligt, at Staten sælger sine Jorder, men reserverer sig Fiskeriretten.

Det vil formentlig være rigtigt at sikre de Kommissioner, der skal behandle Afsløsningsspørgsmaal, en mere sagkyndig Sammensætning. Vi ønsker særlige Fiskerikommissioner, jfr. § 11.

ad § 2. Da Ferskvandsfiskeriloven forrige Gang revideredes, foreslog Ferskvandsfiskeriforeningen, at Afstanden mellem Ruser skulde være mindst 35 Meter. Der kan næppe være Tvivl om, at Aaløbene nu praktisk talt ofte blokeres af Ruser, saa at Opgangsfiskene kun i ringe Udstrækning naar op til Legepladserne, hvorved Bestanden ødelægges til Skade for alle Parter. Vi forslaar derfor Afstanden mellem Ruser for Opgangsfisk fastsat til mindst 35 Meter. For at undgaa at nogen forurettes, foreslaar vi Tvivlstilfælde henvist til Afgørelse ved en Fiskerikommission. Man kunde f. Eks. tænke sig det Tilfælde, at tre Smaalodder laa Side om Side, og at der udfor den midterste anbragtes en Ruse, der paa Grund af Afstandsbestemmelsen hindrede Anbringelse af Ruser udfor de to Nabolodder; et saadant Forhold vilde en Fiskerikommission med Myndighed til at give Regler for Fællesfiskeri kunne ordne.

Indskrænkning i Afstanden mellem Ruser for Nedgangsfisk vilde være til Skade for Aalefiskeriet og synes i det hele upaakrævet.

Afstanden mellem Ruserne bør formentlig beregnes fra Mundingen af den forreste til den nærmeste Del (Radgarn, Vinge eller Ruser selv) af den følgende.

Formentlig bør Drivgarn ikke gaa ind under Bestemmelserne i denne Paragraf, der vel kun tager Sigte paa ubevægelige Fangstredskaber; paa den anden Side vilde en Afstandsbestemmelse for Drivgarn ikke være uden Betydning.

ad § 8. Hvor Vandløb udmunder i inddragne Dele af Søterritoriet, bør Fredningsbølte formentlig fastsættes efter samme Regler, som i Henhold til Saltvandsfiskeriloven gælder for Vandløbs Udmunding i Havet. Vi har herom foreslaaet nye Regler, nemlig dels en Forøgelse af Minimumsmaalene, dels en individuel Behandling af de enkelte Vandløb ved et Nævn, hvori Dansk Fiskeriforening og Ferskvandsfiskeriforeningen er repræsenterede, og hvis Formand udpeges af Ministeren for Søfart og Fiskeri. Vi tillægger Erhvervenes egen Deltagelse i Ordningen en betydelig moralsk Virkning.

ad § 10. Jævnlig ser man Turbinetitret anbragt langt inde i Turbinernes Tilledningskanaler, skønt de lige saa let kunde have været anbragt ved disses Begyndelse. Fisk, der først er kommet ind i Kanalen, vil have svært ved at vinde tilbage mod den stærke Strøm og vil ofte ende med at blive suget fast paa Titret.

ad § 11. I den nugældende § 11 henvises forskellige Fiskerisager (vedrørende Frivandsslusers Indretning, Fisketrapper og Engvandsgitre) til Afgørelse ved Vandsynsmænd, Landvæsens- og Overlandvæsenskommissioner. Der er næppe Tvivl om, at